1.

Осінній вітер в лузі свище,
вербу хитаючи тонку,
а я схиляюся ще нижче
себе побачити в струмку.
Давно з чола у жінки думку
не п'ю вже солодко крізь сміх
і, втомлений від поцілунку,
не сплю у неї біля ніг.
Вона ж, коли ховає ставню
удосвіта ще тьма густа,
не тягне у жагу останню
устами знов мої уста.
Бо так мене побила праця,
що свій і пашпорт я подер —
і всі бояться, мов вигнанця,
мене, самотнього, тепер.

2.

Верба шумує на негоду
і перегукує сову
і губить листя жовте в воду
на мій відбиток та траву.
Я ж ляскаю руками ноги,
сухий ламаю очерет,
роблю із нього куці роги
і в річку кидаю вперед,
аби моя подоба в листі
та ще й з рогами на чолі
пливла, неначе чорт в колисці,
що вчора виривав греблі,
але утомлений сьогодні,
замріяний про дальний вир,

очима блудить по безодні,
де висить хмара, мов кушир.

3.

Пливи ж, пливи в холодній піні
по хвилі темній та сліпій,
а я по жовтім шелестінні
піду уназдогін тобі
туди, туди, де в гирло ріки
і діва сходить з білих шат
і думає, чи чоловіки
цілують ноги у дівчат.
І, не злякавшись, подобизну
мою розгляне у воді,
то я, то я водою бризну
на діву з берега тоді...
І щось там прикре в неї зочу
від чистих бризок на лиці,
тоді вже пашпорта не схочу
довіку у країні цій...